

عنوان مقاله:

مواضع علما در برابر جمهوری رضاخانی

محل انتشار:

دو فصلنامه جستارهای تاریخی، دوره 3، شماره 2 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

حجت فلاح توتکار - استادیار گروه تاریخ، دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره) قزوین

محسن پرویش - کارشناس ارشد تاریخ ایران دوره اسلامی، دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره) قزوین

خلاصه مقاله:

پس از گذشت حدودا بیست سال از برقراری حکومت مشروطه در ایران و هم زمان با رئیس الوزرای رضاخان، سردار سپه، بحث تشکیل حکومت جمهوری در ایران با جدیت مطرح شد. کاهش قدرت استبدادی شاهان قاجار پس از برقراری رژیم مشروطه، نقش موثری در این زمینه داشت. با محدود شدن قدرت شاه سلاطین قاجار دیگر از قدرت لازم برای سرکوب آرا و اندیشه های جدید سیاسی بی بهره بودند. ضعف قدرت شاهان قاجار در زمان احمدشاه به اوج خود رسید. در کنار دستگاه رو به اضمحلال سلطنت، تشکیلات نیرومند ریاست وزرای سردار سپه سر برآورد که در آن مقطع به گونه ای کاملا ایزاری و فرصت طلبانه در پی جمهوری کردن ایران بود. شمار زیادی از روحانیان به علل مذهبی با جمهوری مخالف بودند؛ زیرا آن ها جمهوری را با بی دینی برابر می دانستند. چنین شبهه ای زمانی در اندیشه روحانیان ایجاد شد که در کشور همسایه (ترکیه) رژیم جمهوری با جلوه های ضد دینی برقرار شد. مقاله حاضر با روشی توصیفی و تحلیلی بر پایه منابع کتاب خانه ای درصدد پاسخ گویی به این سوالات است که واکنش علما در برابر جمهوری خواهی رضاخان چگونه بود؟ و اختلاف سیدحسن مدرس با رضاخان بر سر چه مسائلی بود؟

کلمات کلیدی:

علما، حوزه علمیه، رضاخان، جمهوری، مجلس پنجم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1469036>

